

Tablo

– Rana İslam D · 11 Haziran 2013

Bir resim,
Çizdik;
Tuvali sen, renkleri ben olan...
Öyle bir resim ki, gizdeki;
Özünde tek şey vardı,
Tuvali ben, renkleri sen olan...

Nasıl bir resmediş ki, O?
Çizen el içindeydi,
Çizilen else içimde...

Bir tablo ki;
El değmeden renklenmiş,
Görülmemiş biçimde...

Şimdi,
Resmedildi an...
Şimdinin resmidir bu;
Ne önceden, ne de sonradan kalan...
Anı resmettik şimdi,
Yakalayamaz bizi zaman.

Görülen; çıkmayan tek öz.
Şekil form aramasın hiç, göz...

Resmin peşinden,
Ne ben koşabilirim, ne de sen...
Resmin hükmünden,
Ne sen kaçabilirsin, ne de ben...
Bir bilsen, bir düşünsen...
An'da iz sürsen...

An,
Sonsuzluğa aktı bizle,
Renk renk, desen desen...

Zaman!...
Resim biziz, anda...
Resmi bulduk; anla!
Koş, yuvarlan, dur,
İster gül ister ağla;
İster güneşi sakla,
İster fırtınayı biç...
Gerisi, bir hiç...

Ne yapsan boş,
Boş, ne desen!...

Resmi içimize serdik
Şimdiden... Ellerimizle...
Yolumuzu kessen,
Kapatsan ya da örsen
Binlerce izle...
Renkler elimizde,
Resim özümüzde,
Nafle çırpınışın!
Ne var ki, sonsuz essen?...

Zaman, sen dur da,
Bizi izle...

Özden,
Tablomuzun ruhuyla,
Canlandı, yol levhamız.
Ruhların ışığıyla,
Son göründü; ta baştan...
Bitimsiz ışık var ya;
Biz de varırız, ruhun yanına her an...
Zaman...

Biz,
Gizimizde koşuyoruz.
Tüm renklerimizle...
Renktir, kalplerde atan...

Sen bize deęil;
Kendine yan!
Kaybettin zaman...
Bizi alamazsın,
Bizden kopamazsın,
Bizi yakalayamazsın, zaman...
O tablo;
Renklerin yumaęı "bir can"...

Biz, onu öze koyduk;
Şimdiden...
Git de formları ara sen...
Şekil, aman diledi bizden!..
Tükendin şimdide, zaman;
Can, kazandı her an...

Tablo;
"Şu an"..
O gizimizle,
Bu içimizde,
Tabloyu seyret zaman...
Sakın, elini sürme!
Koşma! Yetişemezsin bize...
Elini verdi bize an...

Canını verdi bize an;
Yayılıyor, bedene an be an...

Dur zaman!
Eęil artık;
Çöksün beden,
Bul gerçeęi...
Rengi dinle;
Gör tabloyu...
Can taşıyor tuvalden, Can...